

Met speciale brandstof naar koningstitel

Niemand hield er meer rekening mee, ook hij zelf niet. Toch zette Freark Kramer de polsstok zaterdagavond even na negenen rustig op de juiste plek. Terwijl Michiel Zijlstra nagenoot van zijn nieuwe Friese juniorenrecord, nam de klassementsleider bij de senioren nog snel een paar hapen van een stroopwafel.

Het bleek precies de brandstof die hij nodig had. Want hoewel de suikers uit de snack nooit zo snel Kramers spieren konden bereiken, sprong hij verder dan ooit. Eindelijk voorbij de grens van 21 meter, waarvan zoveel fierljeppers dromen. Akelig lang bleef hij stil hangen in de lucht. Er was tijd om te klimmen en te kijken waar het balletje van de – tot dan toe – verste afstand in het zandbed lag.

„Dan wist ien ding seker: ik moet sa hurd mooglik ôfsette om der oerhinne te gean”, vertelde de winnaar na afloop met de koningskrans om de nek. „Gelukkig slagge dat. In hearlik gefoel.” De 21,39 meter was een fikse verbetering van de 20,94 die hij in de voorronde had neergezet. Zijn oude persoonlijke record stond al sinds augustus 2019 op 20,79.

„It waard wol tiid om dêr ris oerhinne te gean”, zei Kramer. „Ik wist dat it koe, mar ik hie it oant no ta noch net sjen litten.” Bij de laatste poging (21,10) van de avond zat

er nóg meer in, voelde hij. „Omdat ik dêr krekt wat flugger oer it deade punt gie. Dan kinst de snelheid fan it klimmen makliker meinimme nei de útsprong.”

Ook Zijlstra kreeg alle schijnwerpers op zich gericht. Eerder dit seizoen ging het vaak over zijn vriend en concurrent Germ Terpstra, als die weer eens alle senioren klopte. „Mar hjoed wie it myn dei.” Beide junioren bereikten de eindstrijd, waarin samen met de overgebleven senioren om de koningstitel gestreden werd.

Omdat alle finalisten bij het Keningsljeppen weer op nul beginnen, maakte iedereen in de toegift kans. Zijlstra greep die met beide handen aan. Nadat hij eerder zijn pr al naar 20,03 had getild, sprong de 19-jarige Oosthemmer nu 21,30. Bijna anderhalve meter verder dan de afstand waarmee hij aan de wedstrijd begon (19,89) en goed voor een Fries juniorenrecord.

„Machtich, ik hie dit noait ferwachte”, zei Zijlstra, ondertussen felicitaties in ontvangst nemend. Natuurlijk, in de schaduw van Terp-

‘Ik wist dat it koe, mar ik hie it oant no ta noch net sjen litten’

Michiel Zijlstra viert zijn nieuwe Friese juniorenrecord.

stra was hij bezig aan een goed seizoen. „Mar ik gie faak bryk of krekt wat te hurd oer.” De laatste weken begonnen de puzzelstukjes echter steeds vaker op hun plek te vallen. „En dan is it wachtsjen op it momint dat alles byinoar komt.”

Dat gebeurde zaterdag in Burgum, waar het publiek een topjeperij voorgeschoteld kreeg. Even leek het er zelfs op dat er met Zijlstra opnieuw een junior was die de koningstitel voor de neus van de senioren weg zou kapen (vorig jaar won Wisse Broekstra), maar Kramer stak daar een stokje voor. „Freark is de terjochte winner.”

Zijlstra's tijd komt nog wel, weet hij. „As jonkje seach ik in soad nei mannen as Thewis Hobma en Bart Helmholt, no sit ik kwa pr al aardich tichteby dy mannen.” Het zilver achter Kramer voelde zodoende absoluut niet als verliezen. Bovendien ligt het nationale juniorenrecord van Reinier Overbeek (21,38) plotseling binnen bereik.

Ook Brent Monsma keerde als prins van Burgum blij huiswaarts. De Tzummarumer plaatste zich 's middags vanuit de tweede klasse voor de finale bij de jongens en trok daarin met 17,68 meter aan het langste eind. Femke Rispens liet zich tot koningin kronen. „Het moest van ver komen”, zei de ljepper uit Niehove, die aan 16,04 voldeende had. „De meeste sprongen vandaag gingen scheef. Pas bij de laatste viel hij goed.”

Kramer liep na de huldiging glimlachend terug naar de schans. Daar lag het restant van de stroopwafel op hem te wachten. „Wy binne om kertier oer fiven al fuort gien fan hûs, sûnder in soad iten te hawwen omdat it noch sa betiid wie”, verklaarde hij. Toen de honger later alsnog kwam, bleek de koek zijn redding. „Miskien moet ik it mar faker sa dwaan...”

De winnaars bij het Keningsljeppen in Burgum, met vnr Freark Kramer, Femke Rispens en Brent Monsma. FOTO'S: HENK JAN DIJKS

Vonk benadeeld op EK door beslissing bond

OOSTENDE Berber Vonk is zaterdag ernstig benadeeld door de Europese skeelerbond. Daardoor liep de inlineskater uit Appelscha op het EK in Oostende mogelijk een medaille mis.

Vonk werd samen met ploeggenotes Lianne van Loon en Nikki Noordergraaf gesommeerd de relay-finale bij de senior-vrouwen te verlaten, terwijl de Oranje-trein niks fout had gedaan. De diskwalificatie die werd

omgeroepen, was namelijk niet voor Nederland, maar voor Italië bedoeld.

Na lang beraad besloot de jury de wedstrijd ongeldig te verklaren, waarop andere landen protest aantekenden. Uren later bepaalde de bond (World Skate Europe) dat de uitslag toch bleef staan.

Disciplinemanager Marcel Schepkamp van de KNSB ging namens Nederland nog wel in beroep tegen de uitkomst, maar kreeg geen gelijk van de bond.

MTB'er De Vries negende in Transalp

ARCO (ITA) Mountainbiker Bas Luca de Vries uit Kollum heeft afgelopen week een goed debuut in mountainbike duo-race Transalp gemaakt door als negende te eindigen.

De wedstrijd voerde De Vries en zijn kompaan Teus Ruijter uit het Limburgse Siebengewald in zeven dagen van het Oostenrijkse Ehrwald over de Alpen naar het Italiaanse Arco. Het duo reed een zeer constante

race: de beste dagprestatie was een achtste plaats en de slechtste was een twaalfde plaats.

In de slotetappe naar Arco leek een valpartij in de eerste afdaling roet in het eten te gooien, maar De Vries en Ruijter reden knap terug naar voren en verloren nipt de sprint om de zevende plaats. Hiermee eindigden ze als negende in de eindstand achter het winnende duo Marc Stutzmann uit Zwitserland en de Tsjech Martin Stošek.

De Boer en Reilman op het podium in Usquert

USGUERT Twee Friezen op het podium zondag bij de Ronde van Usquert. Manon de Boer uit Leeuwarden werd tweede in het criterium over 50 kilometer voor vrouwen, Stijn Reilman (Heerenveen) eindigde bij de mannen op dezelfde plek.

Reilman moest na 80 kilometer alleen voorrang verlenen aan Axel van der Tuuk. De Assenaar kwam solo aan in Usquert. Daarachter won Reilman de sprint van de tweede groep. Sneker Harry Sweering kwam als vijfde over de finish. De Boer moest het in de laatste meters afleggen tegen Haïke Verbree. Iris Schultinga werd derde.

Op een haar na miste kickbokser Robin Ciric (27) uit Drachten vorig jaar de kans op een wereldtitelgevecht. Na een uiterst gevoelige trainerswissel koos hij voor een andere weg. Zaterdagavond zette Ciric in Rotterdam een flinke stap voorwaarts door te winnen van de Serviër Nikola Todorovic.

HARM POSTMA

Vierde van de wereld. Wie had dat ooit gedroomd?", vraagt Robin Ciric zich een uur na afloop van zijn intense gevecht tegen de Serviër Nikola Todorovic plotseling af. Het voelt voor hem als een droom.

Tweeënhalp uur daarvoor, een half uur voordat Ciric de ring zal betreden voor zijn gevecht tegen de Serviër, blikt zijn vader, de geboren Serviër Nebbe Ciric, vooruit op het gevecht van zijn zoon: „Ik heb een goed gevoel. Robin is blessurevrij en heeft een prima voorbereiding gehad.”

Nebbe Ciric kwam in 1972 vanuit Servië over naar Drachten om daar te werken in de bandenfabriek. Hij was een verdienstelijk vechtsporter, werd eens tweede op het WK taekwondo en zette later in Drachten een sportschool op. Daar leerde hij Robin vechten.

Jarenlang drilde Vader Nebbe zijn zoon, leerde hem de fijne kneepjes van taekwondo en kickboksen. Ze waren succesvol samen. In 2019 veroverde Robin Ciric in Slowakije de wereldtitel in Enfusion, de onderbond in de kickbokswereld. Daarna kon Robin de overstap maken naar Glory. Het allerhoogste podium.

Ze bouwden gestaag verder aan de carrière van Robin. Zij aan zij. Maar ineens stokte het. „Robin was Robin niet meer”, zegt vader Ciric. De Drachtster kickbokser verloor drie partijen op rij, zat in een dip. Ciric belandde op een kantelpunt van zijn carrière. Van zijn leven.

Een tamelijk glorieus optreden in het Videoland-programma *House of Glory* werd het keerpunt in de carrière van Robin. Daar werd hij begeleid door voormalig wereldkampioen kickboksen Badr Hari, maar vooral getraind door Mike Passenier, een grootheid in die wereld.

Acht maanden geleden stapte Robin over naar de sportschool van Passenier. Een uiterst gevoelige stap. Voor vader en zoon. „Heel moeilijk voor mij. Toch heb ik het zelf voorgesteld. Robin had geen goede sparringpartners meer in Friesland”, vertelt Nebbe Ciric.

Drie keer per week traint zijn zoon bij Passenier in Amsterdam. Nebbe: „Ik heb hem in goed vertrouwen losgelaten.” Heeft hij als vader nu nog wel invloed op zijn zoon? „Ik móét veel invloed hebben. Drie keer trainen in Amsterdam is niet genoeg, hè”, stelt Nebbe.

Dus traint hij Robin op de andere dagen van de week. „Op kracht, conditie, vuist en been-technieken”, zegt Nebbe. Maar bij de gevechten zit hij niet meer aan de ring. „Natuurlijk roep ik aanwijzingen. Voor mijn gevoel verdwijnt dat in de lucht. Ik zit op afstand. Mezelf op te vreten.”

Een half uur later. Nebbe zit op schreeuwafstand van de ring als zijn zoon de arena betreedt. De

Robin Ciric is dolgelukkig na zijn winst op punten. FOTO'S: HENK JAN DIJKS

Stap voor stap richting wereldtitelgevecht

‘Ik hou van mijn vader. Maar toen ik bleef verliezen wist ik dat ik iets anders moest’

zaal is voor driekwart gevuld. Goed publiek, oplopend verhit. Buiten is het 26 graden. Binnen hangt een verzengende hitte.

Ciric en Todorovic tasten elkaar af in de eerste ronde van drie minuten. Vooral Ciric loopt aanvankelijk achteruit. „Vooruit, Robin”, roept trainer Mike Passenier – stem als een klok – vanuit de hoek. ‘Big Mike’ is geen moment stil.

Het sorteert effect. Het gevecht wordt intenser.

Ciric blijft dicht

bij Todorovic, plaatst zijn treffers regelmatig dwars door de dekking van de Serviër. In ronde drie schreeuwt Ciric – het is een gevoelige jongeman – ineens uit het niets de namen van zijn twee kinderen, Mila en Novan.

„Dat kwam er zomaar uit. En het gaf me zo’n energie”, zal Ciric later vertellen. Eindelijk komt hij door met zijn specialiteit: de achterwaartse draaitrap. Dat ziet het publiek graag. Ciric staat stevig, wijkt geen moment en wint uiteindelijk overtuigend op punten. Op het grote scherm in de zaal komt al snel vader Nebbe in beeld. Goeie glimlach, trotse blik.

Een klein uur later wandelt Robin Ciric de perszaal – een lege sporthal boven in het Topsportcentrum – binnen. Hij heeft een kleine wond boven zijn linkeroog. Dat moet gehecht. Verder lijkt Ciric ongeschonden en is hij vooral erg opgetogen: „Alles uit de kast gehaald. Goeie partij gevochten.” Hij heeft zijn vader tijdens de wedstrijd heus gehoord. „Hiel kick!, hoorde ik. Dat lukte later ook

nog.” Zijn vader is hem alles. „Ik hou van hem. Hij heeft me altijd getraind. Mijn loyaliteit naar hem is groot. Maar toen ik bleef verliezen wist ik dat ik iets anders moest. Dus ben ik overgestapt. Dat was en is ontzettend moeilijk”, erkent Ciric.

Passenier kwam op het juiste moment. Ciric: „Het heeft zo moeten zijn. En dan voel je je sterk hoor, als je iemand als Mike achter je hebt staan.” Met Passenier achter zich verloor Ciric vorig jaar nipt de finale van het *House of Glory toernooi*. Weg kans op een wereldtitelgevecht. „Dat was te vroeg voor mij, weet ik nu.”

„Die kans komt, maar je moet er klaar voor zijn”, vertelt Passenier in plat Amsterdams wanneer hij even aanschuift. „Robin was het geloof kwijt. Veel te serieus ook. Kickboksen is een toffe sport maar het moet leuk blijven. Anders begint het op gedwongen werk te lijken”, vindt Passenier. „Ik weet toch hoe het werkt”, vervolgt hij, „ik kom al sinds 1999 op topgala’s. Reken dat maar eens uit.”

Aanvankelijk stond hij nog met Robins vader aan de ring. „Dat werkte niet. Nebbe is geen slechte trainer. Verre van. Maar te betrokken. Het gaat nu weer lekker met Robin. Moet ook. En humor is heilig, hè. Kijk ’m nou ’s lachen.”

Robin Ciric (links) in een lijf-aan-lijf gevecht met de Serviër Nikola Todorovic.